

SEXY PATOLOŽKA

ZAVRAŽDĚNÝ OTEC

VERŠE, KTERÉ ZABÍJEJÍ

BOTANIK

M. W. CRAVEN

THRILLER

Copyright © M. W. Craven, 2022

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Kozák, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3823-6 (pdf)

BOTANIK

M. W. CRAVEN

PŘELOŽIL JAN KOZÁK

VENDETA

Věnuji Brackenovi

*Co není jed? Všechno je jed a nic není bez jedu. O tom, zda je věc
jedem, rozhoduje pouze dávka.*

Paracelsus (1493–1541)

Ostrov Iriomote, Japonsko

Roostly tam dřezovce a popínavé palmy a byla tam budova, která neexistovala.

Kmeny dřezovců chránila spousta patnácticentimetrových trnů. Kdybyste se jich dotkli, dostali byste pořádnou lekci. Popínavé palmy byly méně bodavé, ale stejně nepříjemné. Jejich tenké liány s háčky visely z větví, chytaly, zamotávaly a znehybňovaly neopatrné.

Pozornost všech však přitahovala budova, nikoli trny, které se zapichovaly do těla. Byla přízemní a šedivá a příroda si ji už brala zpět. Silné kořeny rozbily kamenné zdivo a svalily jednu ze stěn. Střechu zbarvilo do běla guáno netopyrů žijících v korunách stromů.

Skupina na ni udiveně zírala.

„Co je to?“ zeptala se zhruba dvacetiletá žena jménem Dora. Byla právě v polovině svého roku volna před nástupem na univerzitu. Za šest měsíců měla udělat to, co chtěl její otec, a vzít práci v londýnském City, pak se vdát za snoubence, portfoliového manažera, a pro zachování rodu mu vrhnout pár neduživých dětí.

„Nejsem si jistý,“ odpověděl průvodce. Jmenoval se Andrew Trescothic a byl vycvičen jako navigátor v džungli u britské armády v Belize. „Nejspíš to tu zůstalo po válce. Někde na ostrově by měly být budovy operace Ketsugó.“

„Ketsugó?“

„To byla sebevražedná obranná strategie navržená poté, co si císař uvědomil, že už nemůže vyhrát. Vyzývala veškeré japonské obyvatelstvo k odporu proti invazi pod heslem ‚Slavná smrt sta milionů‘. Domníval se, že pokud budou Američané čelit

katastrofálním ztrátám, mohlo by to oslabit jejich vůli bojovat za bezpodmínečnou kapitulaci. Možná by se raději rozhodli pro příměří, které by nezahrnovalo okupaci japonské pevniny. Součástí strategie bylo vybudování vnitrozemských opevnění pro skladování paliva a munice. Tato budova není pro sudy s pohonnými hmotami přístupná, takže mám podezření, že sloužila spíš jako skladiště munice. Spojenci je po kapitulaci Japonska vyprázdnili, ale většina budov zůstala nedotčená.“

„Páni,“ vzdechla Dora. „Takže tohle od války nikdo neviděl?“

„Je to možné.“

Možné to nebylo. Trescothic byl strohý průvodce a skupiny po ostrově v džungli vodil už pět let. Věděl, kde se nacházejí všechna opevnění operace Ketsugó, a při prohlídkách dbal na to, aby každá skupina nějakou „objevila“. Když si lidé takovou stavbu vyfotografovali a porozhlédli se v ní, nechal ji asi tak rok bez povšimnutí. V tak drsném prostředí netrvalo dlouho a vypadala, jako by o ni nikdo nezavadil desítky let. Trescothic mínil, že je to vcelku neškodný podvod, a rozhodně mu to vyneslo větší spopitné, když se pak vrátili do základního tábora.

„Můžeme jít dovnitř?“ zeptala se Dora.

Trescothic pokrčil rameny.

„Proč ne,“ odvětil.

„Super!“

„Ale pozor na hady.“

Z dřevěných dveří zbyly jen rezavé panty. Dora a většina ostatních opatrně vešli dovnitř.

Poslední z nich, muž v nevkusném klobouku, se otočil a zeptal se: „Vy nejdete, Andrew?“

Zavrtěl hlavou.

„Možná později.“ Andrew věděl, co je uvnitř. Hranatá místnost a velký podzemní sklad. Japonské nápisy na stěnách a zvířecí výkaly na podlaze. Stejně jako ve všech ostatních objektech. Počítal, že turisté stráví uvnitř asi patnáct minut. Pět nahoře, pět v podzemním skladu a dalších pět, aby si pořídili veselé snímky. Spousta času na to, aby si vychutnal čaj.

Ještě si ani nedal louhovat čajový pytlík, když uslyšel Dořin výkřik. Povzdechl si. Nejspíš narazili na mrtvé zvíře. Před pár lety se to stalo v jiné budově. Skupina objevila rozkládající se tělo kočky iriomotské, poddruhu kočky bengálské, který se vyskytuje pouze na ostrově, který jí dal jméno. Chudák kočka propadla dírou ve střeše a uvízla uvnitř, kde pošla hlady.

Trescothic se postavil a vstoupil do starého opevnění. Už slyšel skupinu. Byli v podzemním skladu. Seběhl po schodech dolů, ale vtom se Dora vyřítila proti němu.

„Myslím, že budu zvracet,“ řekla.

Znovu si povzdechl. Tihle městštlí slizouni by se měli trochu otrkat. Stejná myšlenka ho napadla nejméně jednou při každé prohlídce. Tihle novodobí průzkumníci nebyli tak odolní jako vojáci, s nimiž cvičil před lety. Sebemenší věc je rozrušila. Mrtvé zvíře, sprostý komentář na Twitteru, pochybná socha...

Zatvářil se jako přísný, nesmlouvavý bývalý voják, což od něj skupina také očekávala, a vstoupil do skladu.

O třicet vteřin později už byl zpátky venku, ztěžka oddychoval a v batohu hledal satelitní telefon.

Nebylo to mrtvé zvíře, co způsobilo Dořin křik.

Tohle bylo něco úplně jiného.

Něco obludného.

Ve stejnou dobu, kdy Trescothic telefonoval ze satelitního telefonu, vystoupil z obyčejné bílé dodávky na parkovišti v průmyslovém areálu na okraji Glasgow nenápadný muž v nevýrazném oblečení. Vešel do obchodu Banner Chemical Supplies a přistoupil k pultu.

„Chtěl bych dvě stě litrů acetonu, prosím,“ řekl muži v pološkošili s logem firmy – stylizovaným písmenem B podtrženým zkumavkou.

„Máte průkaz s fotografií?“ zeptal se muž. „Aceton je chemický prekurzor třetí kategorie, protože se dá použít k výrobě výbušnin. Podle firemních zásad vyžadujeme průkazy totožnosti.“

Nevýrazný muž předložil řidičský průkaz s tuctovým jménem, které si nikdo nezapamatuje. Chlapík za přepážkou zadal údaje do počítače. Po zaplacení acetonu se zeptal: „Zaparkoval jste venku?“

„Ano.“

„Hoši vám to přinesou. Pomůžou vám to naložit.“

„Děkuji.“

„A ještě jedna věc. Musím něco zapsat do kolonky ‚důvod nákupu‘.“

„Mám problém se škůdci,“ odpověděl ten nenápadný muž.

O osmnáct měsíců později

*Televizní studio pořadu Hodinka Morgan Soamesové,
Londýn*

Světla byla nastavena na maximální výkon a rozhovor tomu odpovídal.

Zavládlo příliš velké horko.

Mnohem horší, než se předpokládalo.

„Je to až moc kontroverzní,“ řekl před několika týdny majitel studia.

„Já dávám přednost označení ‚provokativní‘,“ odpověděla režisérka Justine Webbová.

„Dostaneme stovky, možná tisíce stížností.“

„Bude to ratingová bomba.“

„Nemám z toho dobrý pocit.“

„Rozhodující slovo ohledně redakčního obsahu mám já. Jdeme do toho.“

Porady a schůze výborů se samozřejmě konaly dávno předtím, než si režisérka s majitelem na závěr „zatančili“. Tam, kde se objevil Kane Hunt, se to ostatně dalo očekávat. Kontroverze – všechny pečlivě zinscenované – provázely Hunta všude, kam přišel. Vystoupení v přímém televizním přenosu byla stále vzácnější.

Hodinka Morgan Soamesové se však kontroverzím nikdy nevyhýbala.

Nakonec se rozhodovalo o dvou věcech: o jejich závazku k vyváženému zpravodajství a o tom, zda ho jejich moderátorka Morgan Soamesová zvládne.

Argument pro rovnováhu zněl takto: týden před navrhovaným rozhovorem s Huntem měla být na programu Saffron

Phippsová a její názory, i když z opačného konce spektra, byly stejně extrémní. Phippsová tvrdila, že Valerie Solanasová, autorka knihy z roku 1967 *Scum manifesto čili Šlem manifest*, na něco kápla. Phippsová nenavrhovala – jako to dělala Solanasová –, aby byli muži odstraněni. Ale *tvrdila*, že Solanasová měla pravdu, když napsala, že muži mají pouze jeden chromozom X, a proto jsou geneticky nedostatečné, neúplně ženy. Tento nedostatek údajně vysvětloval, proč jsou muži emočně omezení, egocentričtí, postrádají empatii a nedokážou se vztahovat k ničemu jinému než ke svým vlastním fyzickým pocitům. Kane Hunt byl antiphippsovský protipól *Šlem manifestu*. Přinášel rovnováhu, kterou se *Hodinka Morgan Soamesové* tak pšnila.

Odpůrci argumentovali mnohem rázněji – Kane Hunt byl mizogyn, který hlásal svou odpornou filozofii ne proto, že by skutečně věřil, že muži mají základní právo na sex, ale proto, že díky tomu prodával své knihy. Účast v pořadu by jeho nové knize zajistila velkou marketingovou podporu.

Ohledně druhého bodu, tedy zda ho Morgan Soamesová zvládne, nebylo sporu. Měla největší koule v každé místnosti, ve které se ocitla.

Spor byl vyřešen hlasováním – prvním, které kdy produkční tým o hostovi vedl. Režisérka Justine hlasovala proti. Byla zodpovědná za způsob, jakým je pořad natočen, a byla by to ona, kdo by se musel vypořádat s nevyhnutelnými následky. Hlavní scenárista byl rovněž proti. Nechtěl hodit své zaměstnance do jámy lvové, kdyby se Morgan nakonec ztrapnila.

Manažerka sociálních médií samozřejmě nemohla než souhlasit. Měla čich na blížící se twitterovou bouři. Televizní kanál se také vyslovil pro. Sledovanost by raketově vzrostla a oni by na tom jen vydělali.

Zbytek produkčního týmu byl rozdělen rovnoměrně. Rozhodující hlas měl producent pořadu Allan. V hloubi duše chtěl říct ano. Ať už měl ten pitomeček Kane Hunt na ženy jakýkoli názor, Morgan byla vrcholový predátor. Snědla by Hunta zaživa a 99,9 procenta země by se u toho radovalo. A *právem* – Hunt

se takhle přižívoval už příliš dlouho. Jeho tvrzení o cenzuře ze strany médií byla promyšlenou strategií. Kdyby byl až tak po-
buřující, nemohl by se nikdy objevit v televizi, a kdyby v tele-
vizi nikdy nebyl, nemohly by být jeho názory zpochybňovány.
Cenzura byla vlastně štítem, za který se schovával. Toužil po ní,
protože na ni spoléhal.

Ale Morgan se mu už několik měsíců vysmívala. Každý úvod-
ní monolog jejího pořadu začínal rýpnutím do něj. Každý její
pořad končil tím, že se stal terčem nějakého vtipu.

Vyzývala ho, jen ať vystoupí.

K překvapení všech Hunt souhlasil. Veřejně. Vystoupí v jejím
pořadu, pokud půjde o rozhovor mezi čtyřma očima a pokud
dostane otázky předem. Morgan však takhle nehrála. Dá mu
čas na odpovědi, navrhovala, ale on si nemůže diktovat podmín-
ky. Hunt na to neochotně přistoupil. Věděl, že kdyby teď couvl,
Morgan by se mu vysmívala celé roky.

Allan tedy chtěl, aby Kane Hunt v pořadu vystoupil.

Hlasoval však proti. Allan se totiž jmenoval Webb, stejně jako
Justine, a to proto, že byli manželé. Pracovali spolu dvacet let
a deset let byli svoji. Byli týmem na hřišti i mimo něj. Profesio-
nálně i osobně bylo jeho úkolem krýt jí záda.

Bylo na Justine, aby to Morgan oznámila. Rozhodla se, že
jí to řekne krátce před večerním pořadem, neboť doufala, že
tím zkrátí vodopád nadávek. Morgan dělala rozhovory s obža-
lovanými prezidenty a zostuzenými premiéry. Královské rodiny
chytala do pastí lží a válečné zločince přiváděla k pláči. Nebyla
to žena, se kterou by si měl někdo zahrávat.

Justine zaklepala na dveře šatny a vstoupila. Morgan byla
předtím v maskérně a její stylistka a dlouholetá poradkyně jí teď
s malým kartáčkem a lahvičkou spreje upravovala vlasy. Látka
zastrčená mezi krkem a límcem chránila její tmavomodrý blejzr
se zvonovým rukávem od Oscara de la Renty za dva tisíce liber
před drsným studiovým líčením, které musela použít. Mimo
kameru vypadala jako ztělesnění zla, *na* kameře bude vypadat
dokonale.

Morgan se otočila, upřela na Justine své ocelově šedé oči a pokývla hlavou. Její kaštanové vlasy, bohaté a zářivé, se ani nepohnuly.

„Můžu na slovíčko, Morgs?“ zeptala se Justine.

„Vybal to,“ řekla. „Jen si zkusím dnešní monolog. Chci tam dát ještě jeden vtípek o premiérovi, jak včera šlápl do psiho hovna.“

„Nevím, proč se tím zatěžuje – už tak je to docela legrační,“ namítla vizážistka.

„Jde o Kanea Hunta,“ řekla Justine. „Nemůžeme do toho jít.“

„Aha?“ opáčila Morgan s hlasem ostrým jako břitva.

„Produkce souhlasí. Je tu příliš velké riziko. Jestli tě to potěší, hlasování bylo velmi těsné.“

Morgan se vrátila ke svému make-upu. Začala si upravovat vlasy a v zrcadle si prohlížela Justine.

„Seru na tvý hlasování,“ zavrčela.

A bylo to. Justine se rychle vytratila, aby našla majitele studia.

„Vypadá žhavě,“ řekla Justine.

„Žhavé?“ podivil se Allan.

„Ne jako ‚sexy‘, myslím tím, že se potí.“

„To mě nepřekvapuje, vždyť je jen pět metrů od křemenné lampy.“

„Křemenné lampy? Nevěděla jsem, že nám nějaká zbyla. Proč nepoužíváme LED diody?“

Křemenné lampy byly po léta základem branže, ale sálalo z nich horko a spotřebovávaly hodně energie. Nahradila je světla LED, která v podstatě odváděla stejnou práci, ale bez nadměrného tepla a odčerpávání rozpočtu na elektřinu.

„Morgan je chtěla,“ odpověděl Allan. „Ale jen na Huntově straně. Chtěla ho mít bledého a zpoceného.“

Justine o tom chvíli uvažovala. „Sakra, je fakt dobrá,“ řekla.

Byli na galerii, v místnosti, kde se odehrávala kompozice *Hodinky Morgan Soamesové*. Místnosti dominoval „skleněný kokpit“ – virtuální stěna s monitory zobrazujícími několik

zdrojů informací. Justine s Allanem bývali raději v přízemí studia a dozor nad galerií svěřovali jednomu z asistentů režie, ale dnes večer chtěli být poblíž obsluhy obrazového prolínače. Muž jménem Yosef seděl před svým ovládacím panelem a vybíral, kterou kameru použít. Justine a Allan ho obvykle nechávali pracovat pod minimálním dohledem. Morgan Yosefovi důvěřovala, že dokáže ji a jejího hosta správně namixovat; že ví, kdy chce být na obrazovce při položení otázky a kdy je důležitější reakce hosta.

Dnešní večer byl jiný. Justine, jako jediná osoba s pravomocí ukončit živé vysílání uprostřed přenosu, musela být u toho, aby případně dala Yosefovi pokyn, a Allan chtěl být s ní, kdyby si s ní potřeboval promluvit. Ukončení živého vysílání bylo tím největším rozhodnutím, jaké mohl režisér udělat.

Měli za sebou půl hodiny a zatím to bylo dobré. Morgan to měla pevně v rukou a Kane Hunt se držel zpátky.

Sledovali, jak Morgan sáhla za stůl a vytáhla jedinou rekvizitu, kterou měla použít. Byla to kniha. Vydaná mimo tradiční nakladatelství, ale na první pohled udělaná profesionálně.

„Nevypadá moc dobře, že?“ nadhodila Justine.

Hunt byl příliš nagelovaný a nevhodně oblečený. Měl na sobě pilotní bundu a roztrhané džíny, jako by se účastnil konkurzu na amatérské představení *Rebela bez příčiny*, a ne televizní talk show.

„To fakt ne,“ souhlasil Allan. „Pije hodně vody a nemůže si přestat mnout oči.“

„Pokud během příštích třiceti minut nezemře,“ řekla Justine.

„Povězte mi o své nové knize, Kane,“ řekla Morgan. „Jmenuje se *Chadův manifest*. Chápu to správně, že ‚Chad‘ se vztahuje na atraktivní, oblíbené muže, kteří jsou sexuálně úspěšní u žen?“

„Přesně tak,“ odvětil Hunt. „Chadové jsou bezděční vítězové genetické loterie a nedávná studie naznačuje, že ačkoli tvoří jen dvacet procent mužů, mají osmdesát procent veškerého sexu. To je matematický problém pro nás ostatní – prostě už nezbyvá

dost žen. *Chadův manifest* si klade za cíl tuto zmanipulovanou hru napravit.“

„Aha,“ řekla Morgan. „A tahle teorie je součástí hnutí incel?“

„Ano. Nedobrovolný celibát.“

„Ideologie, že ženská těla jsou přírodní zdroje?“

„Přesně tak.“ Hunt se naklonil dopředu, vypadal zaujatě.

„V současné době se muži bez vlastního přičinění ocitají mimo to, co můžeme nazvat deregulovaným sexuálním trhem. *Chadův manifest* prosazuje spravedlivější systém distribuce. Žádný muž v jednadvacátém století by neměl být připraven o sex.“

„Připraven o sex?“ Morgan se zarazila.

„Myslíte si o tom svoje, že?“

„To si pište. Váš postoj, že ženy jsou jen na jednu věc, a pitomé k tomu, mi připadá absurdní.“

„A není to pravda?“ oponoval Hunt. „Musíte si uvědomit, že po devadesát devět procent lidské historie si ženy nemohly vybírat sexuální partnery. Nic takového jako randění neexistovalo. Ženy byly dávány mužům v dohodnutých manželstvích nebo zabavovány jako válečná kořist. Relativně nedávný kulturní posun zbavil některé muže práv.“

Morgan vzala knihu a listovala v ní.

„Prý máte řešení?“ nadhodila.

Na galerii Justine poznamenala: „Dělá mu to snazší, než jsem si myslela.“

„No jo,“ odpověděl její manžel. „To mi právě dělá starosti.“

„Mně taky.“

„A ona ti neřekla, co má v plánu?“

Justine zavrtěla hlavou.

Allan přistoupil blíž k tlačítku, kterým mohli zastavit přímý přenos.

„Naše řešení je jednoduché,“ řekl Hunt. „Navrhujeme kompletní přepracování zákona o sexuálních trestných činech, konkrétně paragrafů týkajících se prostituce.“

„To je všechno?“ podivila se Morgan. „Chcete legalizovat nevěstince?“

„Ne, ale změna tohoto drakonického zákona je nutná kvůli tomu, co přijde. Aby náš návrh fungoval, potřebujeme zcela zrušit paragrafy týkající se placení za sexuální služby, nabízení, reklamy a ovládání prostitute za účelem zisku.“

„Takže *chcete* legalizovat nevěstince?“

„Vůbec ne,“ odvětil Hunt. „Chceme však způsobit revoluci na trhu se sexem.“

„Myslím, že byste to měl vysvětlit.“

„Zpeněžení sexuálního trhu dává v dnešní době smysl. Všechno ostatní je na prodej, proč ne sex? A vzhledem k tomu, kolik peněz se utrácí za dvoření se ženám, byl by to také stálý a značný zdroj příjmů do státního rozpočtu.“

„Navrhujete státem řízenou prostituci?“

„To rozhodně ne. Vláda zpacká i ty nejjednodušší úkoly. Potřebujeme neviditelnou ruku volného trhu. Síla této země vždycky spočívala v podnikatelích a my chceme, aby právě oni řídili sexuální trh.“

„Jak by to fungovalo, Kane?“ zeptala se Morgan. „Mega bordely? Legalizované shánění pouličních prostitutek?“

„Předplacená sexuální služba,“ odpověděl Hunt. „Podobně jako Netflix nebo Amazon Prime. Muži by platili měsíční poplatek a ženy by dostávaly příspěvek. Stejně jako si teď můžete vybrat film nebo televizní pořad podle předplaceného balíčku, tak byste si jednoduše vybrali ženu, kterou chcete. Byly by hodnoceny od jedné do pěti a ty s vyšším hodnocením by spotřebovaly více vašeho kreditu. Například v základním balíčku by mohl předplatitel získat tři hodiny sexu měsíčně s ženou ohodnocenou dvěma hvězdičkami, nebo pět hodin s ženou ohodnocenou jednou hvězdičkou. Ne v bordelu, ale u něj doma. Prémiové balíčky by zřejmě lákaly na více hodin se ženami s vyšším hodnocením.“

„A kdo by ty ženy hodnotil? Lidé jako vy?“

„Trh,“ vysvětlil Hunt. „A předplatitelé by byli hodnoceni také. Stejně jako se navzájem hodnotí řidiči a zákazníci Uberu. Čím

nižší je vaše hodnocení, tím více zaplatíte. Ženy s nižším hodnocením by samozřejmě vydělávaly méně než ženy s vyšším hodnocením, takže je ve finančním zájmu všech, aby každé sezení bylo co nejspokojivější.“ Hunt zvedl sklenici s vodou a polovinu vypil. „A jakmile se do toho zapojí soukromý sektor se svými odbornými znalostmi v oblasti marketingu, stane se to rychle progresivním a hlavním proudem,“ pokračoval. „A přestože to bylo původně koncipováno jako služba pro incely, očekáváme, že do dvou let se objeví předplacené sexuální služby pro celou LGBTXYZ.“

„Jak šlechetné.“

„Jste skeptická, ale nezapomeňte, že totéž říkali lidé o seznamování přes internet. Teď má ten trh hodnotu miliard. A nejenže to přinese miliony liber na daních, je to také otázka veřejného zdraví.“

„Jak to?“

„Ženy musí pochopit, že když budou neustále dráždit hada bosou nohou, jednoho dne je uštkne. Věříme, že muži, kteří jsou na sexuálním trhu zbaveni práv, jsou hlavní příčinou znásilnění ve Velké Británii a v USA jsou zase spojeni s masovými vraždami střelnou zbraní. Politika tohoto manifestu se tím vším zabývá.“

„Chceš tam dát přestávku?“ zeptal se Allan Justine. „Nechat Morgan, ať se dá dohromady? Hunt tuhle výměnu tak nějak vyhrál. Internetové randění *je* mainstream. Kdo může říct, že by to nefungovalo?“

„Já to říkám,“ odpověděla Justine. „Všechny ženy to říkají. Každý, kdo má kousek slušnosti, by to měl říkat také.“

„Bezpochyby,“ přisvědčil Allan, který poznal minové pole, když na něj vstoupil. „Je to odporný nápad.“

Jeho žena se usmála. „Neboj se,“ řekla. „Morgan to zvládne.“

„Ráda bych teď přešla k vám osobně. Můžu, Kane?“ navrhla Morgan.

„Jen do mě.“

„Snášíte laktózu?“

„Co prosím?“

„Je to jednoduchá otázka. Jste schopen strávit mléčné výrobky?“

Hunt se zamračil. „Nejsem si jistý, kam tím míříte, Morgan.“

„Vidíš, nejsi jediný,“ řekla Justine manželovi.

Pokrčil rameny.

„O co jí sakra jde?“ dodala.

„Ne, nemám intoleranci na laktózu,“ odpověděl Hunt. „Proč si myslíte, že ano?“

„Protože na vás lidé hází poslední dobou spoustu mléčných koktejlů a mě by zajímalo, jestli to je důvod, proč máte pocit, že dnes večer potřebujete bodyguarda.“

„Jsem ostře sledovaná osoba. Vyhrožují mi smrtí.“

„To se ke mně zatím nedoneslo. Nahlásil jste někoho z nich na policii?“

„Polovina policejního sboru jsou ženy,“ usklíbl se Hunt. „Jak vážně si myslíte, že budou brát hrozbu vznesenou proti mně?“

„Asi tak vážně jako my ostatní, řekla bych.“

Hunt sáhl do vnitřní kapsy a vytáhl složený list papíru. „Tady, podívejte se,“ řekl. „Tenhle je nejnovější – přišel před pár dny.“

Podal jí dopis. Morgan ho rozložila. Něco jí spadlo do klína. Zvedla to.

„Přiblíž to,“ poručila Justine.

Yosef udělal, co měl v náplni své práce, a na hlavní obrazovce se objevila Morganina ruka.

„Co to sakra...?“ znejistěl Allan.

Byla to vylisovaná květina. Křehký kvítek šeríku. Hvězdovitý s pěti špičatými okvětními lístky. Pěkný. Vůbec nepůsobil hrozivě.

„Je to květina,“ řekla Morgan. „Co já s tím?“

„Přečtete si ten vzkaz,“ odpověděl Hunt.

Morgan byla příliš velká profesionálka na to, aby četla nahlas něco, co jí právě předali. Zkontrolovala, jestli tam není něco záluďného, ale nic nenašla. Byla to báseň.

„Je to stance,“ řekla. „Osmiveršová strofa, jestli se nepletu.“

Naklonila papír tak, aby ho mohla zabrat kamera číslo tři, a pak báseň přečetla.

Pod oběšencovou kápí,

pod jeho kapající krví,

pod plodem žlutým,

křičící kořen leží.

Zacpi si uši, ze země vyrví jej,

osuš ho a pomalu roztloukej,

až jednou ulehneš ke spánku bez konce,

slzu nikdo neuroní u rakve tvé.

„Nerozumím tomu,“ řekla Morgan, když dočetla. „Proč si myslíte, že je to výhrůžka smrti?“

„Chcete říct, že není? Je tam zmínka o rakvi.“

„Je to hezká květina schovaná ve špatné poezii. Myslím, že zatím nemusíme volat zásahovku.“

Hunt nic neřekl. Na čele se mu perlil pot a stékal mu po tvářích. Morgan doufala, že to Yosef zabírá. Měla už udělat reklamní přestávku, ale rozhodla se pokračovat. „I když mě vlastně nepřekvapuje, že máte pocit, že potřebujete ochranu,“ pokračovala.

„Nejsem si jistý, kam tím míříte.“

„Říká vám něco jméno Anita Fowlesová?“

„Nevzpomínám si –“

„To je ta studentka práv, která vás neúspěšně žalovala poté, co se na vašich webových stránkách objevila její nahá fotka.“

Hunt pokrčil rameny a trochu se ušklíbl. „O tom už soudy rozhodly.“

„Ano, rozhodly,“ potvrdila Morgan. Pak se na chvíli odmlčela a dodala: „Bojíte se žen, Kane?“

Hunt se zasmál a z nosu mu stekla kapka potu. Odkáslal si. „Jistěže ne. Čeho bych se měl bát?“

„To mi řekněte vy.“

„Ženy nejsou děsivé, Morgan. Ani vy ne. Ale ne každý je v tak šťastné situaci jako já; někteří muži se opravdu cítí zastrašeni. Proto jsem napsal *Chadův manifest*.“

„Ale já to chápu tak, že kdykoli pomyslíte na ženy, váš maličký se smrskne sám do sebe. Nezáleží na tom, že do sebe cpete viagru, jako by to byly oříšky v čokoládě, váš voják už prostě nestojí v pozoru.“

„Kristova noho,“ odfoukla si Justine. „Kamera na Huntův výraz. Hned, Yosefe!“

„Jdu na to.“

Ani záře křemenných lamp nedokázala skrýt ruměnc, který se Huntovi objevil na krku a pak rychle stoupal po tváři. Sevřel čelist. Na čele mu začala pulzovat žíla.

„Paráda,“ usmála se Justine.

„O čem to sakra mluvíte?“ vykřikl Hunt. „Nikdy jsem si viagru nevzal! Každá žena, se kterou jsem skončil v posteli, a byly jich stovky, zažila večer, na který nikdy nezapomene.“

„Myslím, že to je první pravdivá věc, kterou jste za celý večer řekl,“ pronesla Morgan nebezpečně líbezným hlasem. „Ženy, které si odvedete domů, zažijí večer, na který nikdy nezapomenou. Dokonce ani po profesionální terapii.“

„Opravdu nevím, kde jste na tom byla, ale být vámi, tak své informátory vyhodím. Mohla byste se dostat do vážné právní...“

Došla mu řeč, když Morgan odhalila rekvizitu, kterou před všemi tajila, dokonce i před Justine. Zvedla tašku a něco spadlo na skleněný stůl.

Bylo to ve tvaru penisu, vyrobené z černého silikonu a připevněné k postroji. Vypadalo to stejně nechutně jako žalostně.

* * *

„Co to sakra je?“ zeptal se Allan s očima přilepenýma na monitor.

„Panebože, to je penisový návlek!“ odpověděla Justine. „Nasadí se to impotentovi na péro a zajistí se to těmi řemínky. To znamená, že můžou mít penetrační sex. Tak nějak. Co s tím dělá v přímém přenosu?“

„Jak to můžeš vědět –“

„Před pár lety jsem natočila dokument o erektilní dysfunkci, pamatuješ?“

Allan si to pamatoval. Nebyli sice nejspičkovější televize, ale špatný pořad to nebyl.

„Neměli bychom to přerušit?“ zeptal se a prsty se mu vznášely nad červeným tlačítkem.

„To jako vážně? Chceš teďka Morgan odříznout? Stáhne nás z kůže a bude nás nosit jako klobouky.“

„To je fakt.“

„Ale připrav se,“ řekla Justine. „Hunt vypadá, že dostane infarkt.“

Justine nepřeháněla. Hunt nevypadal dobře. Morgan posunula penisový návlek přes stůl. Použila k tomu papírový kapesník.

„Tohle jste nechal v bytě Anity Fowlesové,“ řekla. „Požádala mě, jestli bych vám to mohla vrátit.“

„T-t-to není moje!“

„Není?“

„Jistěže ne!“

„Ale vypadá jako vaše.“

„Vypadá jako... Co tím sakra myslíte, že *vypadá* jako moje?“

„Promiňte, já jsem to neřekla? Vy jste nevěděl, že si vás Anita natočila, jak si do téhle věcíčky strkáte toho svého ochablého prcka? Když se zeptala, proč máte na sobě připínák, rozplakal jste se.“

„Podepsala dohodu o mlčenlivosti,“ prohlásil Hunt. „I kdyby existovalo video, což samozřejmě neexistuje, nemohla by ho nikomu ukázat.“

„Máte samozřejmě pravdu, Anita takovou dohodu podepsala,“ souhlasila Morgan. „*Všechny* ji podepsaly. Proto se dosud nic neobjevilo na internetu. Naneštěstí pro vás je Anita studentka práv a na dalším videu, které pořídila, jste také vy, jak předvádíte svůj trik na večírku: zapalujete si cigaretu elektronickým paralyzérem. Říká vám to něco, Kane?“

Hunt neodpověděl. Začal hyperventilovat.

„Možná to nevíte, ale stejně jako všechny smlouvy ani dohodu o mlčenlivosti nelze použít ke krytí zločinu. Nechali jsme si poradit od právníků a zdá se, že vaše držení a použití nelegální zbraně dohodu zneplatnilo.“

„Necítím se dobře,“ řekl Hunt.

„Ne?“ zvolala Morgan. „No, nemyslím si, že by vám to nějak pomohlo. Protože jste sdílel Anitinu fotku na internetu, považovala za fér vám to oplatit. Ve chvíli, kdy jsme začali vysílat, Anita poslala své video na spoustu webových stránek a do redakcí novin a –“

„Ne, opravdu, necítím se..“

Hunt se zhroutil v křesle. Chvíli tam zůstal a pak se sesul na naleštěnou podlahu studia. V bezvědomí se pozvracel.

Justine zděšeně zírala na monitor. Yosef přepnul přímý přenos na Morganin šokovaný výraz, ale kamera číslo tři stále sledovala Huntův obličej.

Byl červený jako řepa. Z koutku úst mu vytryskly zvratky.

„Udělej přestávku!“ zakřičela Justine.

Allan stiskl nouzové tlačítko a živé vysílání se přerušilo.

A Kane Hunt na podlaze studia dál umíral..

KAPITOLA TŘETÍ

„Poe, proč by si někdo chtěl koupit moje nehty na nohou?“

Detektivu seržantu Washingtonu Poeovi vytryskla z nosu většina čaje. Zbytek si vyprskl na bradu a tričko. Vedle něj, s očima přilepenýma k supermodernímu dalekohledu, se ušklíbla detektiv inspektorka Stephanie Flynnová.

Nebyla to ta nejpodivnější věc, kterou mu kdy Matilda „Tilly“ Bradshawová řekla. Nebyla ani v první pětce, ale bez varování a kontextu se zřejmě vloudila do první desítky. Možná devítky. Bylo to ještě divnější, než když ho požádala, aby seřadil své oblíbené mraky, ale rozhodně ne tak špatné, jako když po něm chtěla, aby jí zkontroloval znaménko na zadku.

„Ujmeš se toho, šéfko?“ Poe si povzdchl a podíval se na své tričko. Zbývalo mu poslední čisté.

Flynnová zavrtěla hlavou a stále se dívala do dalekohledu. Světlé vlasy měla svázané dozadu a houpaly se jí jako koňský ocas.

„Ani náhodou,“ odsekla. „Zeptala se tebe a já jsem si právě protřpěla hodinu na téma, proč bych měla ještě kojit.“

„Ale *měla byste* ještě kojit, detektive inspektorko Flynnová,“ zdůraznila Bradshawová. „Světová zdravotnická organizace v tom má jasno: kojení po dobu osmnácti měsíců poskytuje dětem další výživu a ochranu před nemocemi. Pomáhá bojovat s nemocemi po celý druhý rok života.“

„Jo? No dobře, ale nejsou to tvoje bradavky, které žvýká.“

„Jsou rozpraskané? Zkoušela jste používat mateřské mléko jako zvlhčovač?“

Tentokrát byl na řadě Poe, aby se ušklíbl. Bradshawová se ještě nesetkala se společenskou situací, kterou by nedokázala učinit trapnější.

„Ne, děkuji, Tilly,“ odpověděla Flynnová. „A mluvila jsem se svým doktorem. Je docela rád, že můžu začít s odstavováním.“

Bradshawová se zamračila. Doktorů byli podle ní jen o stu-
pínek výš než zubaři. Sotva fungující pitomci.

„A vůbec,“ pokračovala Flynnová, „nesnažila ses tady Poeovi
prodat nehty na nohou...?“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Byla to ta nejpodivnější sledovačka, jaké se kdy Poe účastnil.

Tři dny ve skladu Emsleyových, osmdesátiletých manželů, kteří bydleli naproti jejich cíli.

Tři dny nicnedělání.

Žádné pozorování, žádný náznak, že by ve sledovaném domě někdo bydlel. Jen tři dny deště, větru a plískanice a občasných návštěv Colina, artritického a plynatého malého knírače Emsleyových.

Vánoce skončily, lednový vítr byl syrový a šedivé mraky visely tak nízko, že se jich dalo dotknout. Teplota se pohybovala těsně nad bodem mrazu. Dost na to, aby bolely kosti, ale ne dost na to, aby se na zemi usadil a vydržel sníh. Ať si dával Poe pozor sebevíc, kdykoli vyšel ven, potřísnil si spodek džín do výše patnácti centimetrů špinavou břeckou.

Dokonce i Emsleyovi, kteří byli původně nadšeni, že hostí Oddělení analýzy vážných trestných činů (SCAS), jednotku Národní kriminální agentury (NCA), jejímž úkolem je pátrat po sériových vražích a násilnících, toho měli dost. Paní Emsleyová celé dopoledne slovně narážela na levnou plavbu výletní lodí Saga, kterou jí a manželovi nabídli.

Flynnová jí napřed řekla, že to nebude trvat příliš dlouho. Nelhala. Kolem sledovaného domu bylo rozeseto téměř třicet policistů a ona neměla bezedný rozpočet.

Aspoň že jsou uvnitř, pomyslel si Poe. Ve skladu Emsleyových se nacházelo řídicí centrum celé operace. Flynnová potřebovala místo se slušným signálem a neomezeným výhledem na sledovaný dům. Potřebovala také nějaké suché a soukromé místo, aby mohla odstříkávat mléko. Bradshawová Poeovi řekla, že když to Flynnová nedělá pravidelně, bolí ji prsa. Neptal se, jak to ví.

Poe už měl za sebou stovky sledovaček. U policie sloužil dlouhá léta a podobné akce pro něj byly druhou přirozeností. Flynnová jich absolvovala jen o trochu méně.

Ale ani jeden z nich se neúčastnil sledovačky jako tahle.

Jedním z důvodů byl jejich cíl. Média mu dala přezdívku Pérák a už tři týdny děsil ženy ve Watfordu. Tento krutý násilník se skrýval za maskou Guye Fawkesa známou také jako maska Anonymous a spáchal řadu brutálních sexuálních útoků za bílého dne. Během šesti z osmi jeho trestných činů se ho pokoušeli zadržet náhodní svědkové. A v jednom případě se v oblasti pohybovala policejní jednotka se dvěma německými ovčáky.

Pérák utekl.

Lehce.

Protože Pérák byl *traceur*. Byl vyznavačem parkouru, kombinované disciplíny sestávající mimo jiné z volného běhu, skákání, houpání a lezení. Pokaždé když byl pronásledován – a Poe nepochyboval, že být pronásledován je pro Péráka skutečným vzrušením –, zachytily ho průmyslové kamery a mobilní telefony. Způsob, jakým šplhal po budovách, skákal do obrovských vzdáleností a přeskakoval pronásledovatele, když se ocitl v úzkých, byl téměř k neuvěření.

Proto bylo tolik policistů účastnících se této operace mladých a sportovně založených. Jedna z žen reprezentovala Velkou Británii na olympijských hrách. To byl také důvod, proč navzdory nedostatku akce a mizernému počasí Poe pokaždé, když při vyšetřování obcházel byty a kontroloval bezpečnost občanů, neslyšel jedinou stížnost. Lidé chtěli, aby Pérák zmizel z ulic, a chtěli, aby věděl, že není jediný, kdo dokáže akrobatické kousky.

Tohle sledování bylo zvláštní také proto, že se ho účastnila Bradshawová. Byla analytička a analytici na sledovací akce nechodí. S civilistou Poe na sledovače nikdy předtím nebyl a po ničím takovém ani netoužil.

Tentokrát však Bradshawová trvala na svém.

Ona a její tým, kterému se láskyplně říkalo Krtci, protože měli tendenci mžourat, když vyšli na denní světlo, napsali

počítačový program, který analyzoval a hodnotil pohyby, které Pérák používal na kamerových záznamech a záběrech z mobilních telefonů. Porovnali je s tisíci hodin videí *freerunnerů* a *traceurů* na YouTube a dalších webových stránkách. Jejich nebezpečný názor zněl, že někdo s parkourovými dovednostmi Péráka je zřejmě nebude skrývat. Pokud se rád předváděl při znásilňování žen, určitě to pro něj platilo, i když zrovna nic takového nedělal.

A fungovalo to.

Analytici sestavili seznam šesti osob, které se pohybovaly v rámci jejich chybové tolerance. Díky dobré policejní práci se seznam zúžil na jednoho podezřelého. Jmenoval se Patrick „Trik“ Barnetson.

Flynnová se rozhodla zatknout ho u něj doma. Poslala tam tajně jeden oddíl a ten zjistil, že není uvnitř, nicméně vzorky DNA odebrané z jeho zubního kartáčku potvrdily, že Barnetson je skutečně Pérák. Místo zveřejnění se Flynnová rozhodla počkat. Hrozilo sice riziko dalších obětí, ale odhalení by ho mohlo donutit k útěku. A vzhledem k jeho parkourovým kontaktům v zemích, které nevydávaly zločince do Británie, bylo možné, že by zmizel navždy.

Bradshawová zmapovala oblast kolem Barnetsonovy adresy a vytvořila její 3D počítačový model. Provedla řadu simulací, které předpovídaly, kam by mohl utéct a jaké kroky by podnikl, kdyby se mu podařilo uniknout policistům, kteří by se ho doma pokoušeli zatknout. Tím pádem tvrdila, že musí na sledovací akci být, aby mohla pronásledující policisty řídit.

Skutečný důvod vyšel najevo, až když se usadili na delší dobu v úkrytu. Bradshawová, zděšená Poeovými historkami o jídle na sledovačkách, si předsevzala zajistit, aby kojící Flynnová měla stálý přísun nutričně vyvážené stravy. A protože si nemyslela, že by bylo fér, kdyby se Poe cpal koláči, hranolky, kebaby a čínským jídlem z bufetu, zatímco Flynnová by jedla ovoce, zeleninu, semínka a tučné ryby, vzala věci do vlastních rukou. Řekla Poeovi, že jídlo zařizuje Flynnová, a Flynnové sdělila, že

to má za úkol Poe. A protože Bradshawová nikdy v životě nikoho úmyslně nepodvedla, ani jednoho z nich nenapadlo ověřit si to u toho druhého.

První náznak, že něco není v pořádku, se objevil, když Poe vstoupil do skladu – nevonělo to tam jako v kebabárně.

Flynnová se podívala na jeho prázdné ruce a zeptala se: „Kde je to podělaný kari, Poe?“

Místo pečených, smažených a sladkých svačinek, na které se těšili, přinesla Bradshawová datlové tyčinky a tyčinky s bobulemi goji, čerstvé ovoce, hummus s mrkvovými tyčinkami, nesolené ořechy a zvláště vonící chléb. Přinesla také miniledničku, aby nemuseli používat tu od Emsleyových.

„Je v tom jogurt, šéfko,“ zakňoural Poe. „Na sledovače nemůžeš jíst jogurt.“

„Ale vždyť obsahuje živé bakterie, Poe,“ namítla Bradshawová.

„Strč si ty své bakterie do –“

„To stačí, Poe,“ vložila se do hovoru Flynnová. „A Tilly, přestaň ho vytáčet.“

„Kde jsou chipsy?“ zeptal se Poe, jakmile Bradshawová opustila místnost. „A levné párečky v těstíčku, želatinové bonbónky, masíčko s těmi roztodivnými trubičkami uvnitř?“

„Až bude spát, zajdeme si do obchodu,“ řekla Flynnová.

„Ona nespí a my trčíme uprostřed pitomého sídliště. Jediný obchod v pěší vzdálenosti je trafik a nemůžeme nechat poblíž cizí auto, aby to Barnettsona nevyplašilo.“

Flynnová si povzdechla.

„Zvládneme to, Poe.“

Bradshawová se vrátila s hnědou papírovou taškou. Poe se na ni zlostně podíval – taška neměla ani tolik slušnosti, aby byla umazaná od tuku.

„Chtěl bys trochu fazolí mungo s wasabi, Poe?“ zeptala se. „Jsou bio.“

Zatímco Poe se pustil do další tirády, Flynnová si pro sebe zamumlala: „Musí existovat jednodušší způsob, jak si vydělávat na živobytí.“

Tilly Bradshawová byla lidská odchylka. Matematický génius, který toto slovo nerad používal. A přestože matematika byla její první láskou, byla Tilly skutečný polymat – člověk schopný čerpat z komplexních znalostí při řešení mnohostranných problémů. Dělal to od chvíle, kdy ji ve třinácti letech vytrhli ze školy a poskytli jí plně financované místo na Oxfordu, kde mohla její mysl, která se objeví jednou za generaci, rozkvést a využít svůj skutečný potenciál.

Po studijní stránce překonala i ta nejdivočejší očekávání. Po ukončení studia se věnovala výzkumu. Společnosti z celého světa jí nabízely velké peníze. Její rodiče s úlevou uvěřili, že jejich podivínská dcera našla jedno z mála podivínských uplatnění.

A to dlouhá léta stačilo.

Až to jednou stačit přestalo.

Aniž by to komukoli řekla, úspěšně se ucházela o místo profilovače v Oddělení analýzy vážných trestných činů. Poté, co během přijímací zkoušky opravila tři položené otázky, odevzdala výsledek, který se ukázal jako nejlepší v historii – výsledek, který mohl být vyrovnán, ale nikdy překonán. Při zkoušce, kde průměrná známka činila 63 procent, získala Tilly 100 procent.

Začala pracovat pro SCAS.

A k překvapení všech s tím bojovala.

Byla geniální, dokázala věci, které ostatní nedokázali. Věci, které nikoho jiného ani *nenapadnou*. Dokázala vymýšlet řešení na míru a uměla rozpoznat vzorce v datech rychleji než jakýkoli počítač. Stala se přední odbornicí na téměř všechny kriminálně-oborníky. Forenzní účetnictví, digitální a multimediální analýza, analýza otisků prstů, analýza krevních skvrn, balistika a mechanoskopie, geografické profilování, analýza chůze.

Dokonce studovala forenzní astronomii, aby dokázala určit vzhled oblohy v určitém okamžiku v minulosti.

Měla být nejcennějším přínosem pro britské orgány činné v trestním řízení.

Profesoři a hostující akademici, ba ani její rodiče však nepochopili, že zařazení Bradshawové do vyšších stupňů vzdělávání, určených pro dospělé, v tak mladém věku bude mít své důsledky.

Ukradli jí dětství.

A co víc, připravili ji o možnost komunikovat s lidmi, kteří nebyli jako ona. Nevyvinula si žádné sociální dovednosti, věřila všemu, co jí řekli, a nebyla schopná rozpoznat ironii nebo sarkasmus. A protože to, co měla v hlavě, nešlo snadno převést do slov, kterým by lidé rozuměli, její bezelstná upřímnost byla mylně považována za hrubost.

Nebylo snadné s ní vyjít.

Byla prostě jiná.

A nezáleží na tom, kde se právě nacházíte – pokud jste jiní, stáváte se terčem šikany.

Někteří zaměstnanci SCAS, kteří žárlili na její schopnosti, jí kradli osobní věci. Vzájemně se hecovali, aby ji přiměli k dalším a dalším hloupostem. Nadávali jí.

Reagovala tak, že se stáhla do sebe. Byla nešťastná.

A pak do jejího života vstoupil Poe. Vracel se do práce po osmnáctiměsíční suspendaci a potřeboval, aby s ním v terénu pracoval nejlepší profilovač SCAS. Flynnová, nyní povýšená do Poeovy bývalé funkce detektiva inspektora, se zmínila o Bradshawové. Poe si s ní promluvil a uvědomil si dvě věci. Zaprvé, že pod vší tou trapností a neúmyslnou hrubostí se skrývá nesmírně milá mladá žena.

Zadruhé to, že ji šikanovali.

A Poe *nesnášel* tyrany.

Vždycky to tak bylo a vždycky to tak bude.

Na SCAS se brzy poučili, že když šikanoují Bradshawovou, mohli by stejně dobře šikanovat i Poea. Vlastně by udělali lépe. Následky by totiž nebyly tak vážné.

V životních zkušenostech stáli každý na opačném pólu – on nějaké měl, ona ne – a intelektuálně si sotva rozuměli. Neměli by spolu vůbec vyjít.

Ale oni spolu vycházeli.

Protože pod vší tou dětinskou neohrabaností, netaktními poznámkami a nedostatkem pokory byla Bradshawová ten nejmilejší člověk, jakého kdy potkal. Loajální až tvrdohlavá – což byla jejich společná vlastnost –, velkorysá až do morku kostí a při obraně Poea zuřivá jako jezevec. Dvakrát mu zachránila život, jednou zabránila obvinění z vraždy a pomohla mu dopadnout nespočet zločinců. Pomáhala mu také zvládat jeho demony. Ukázala mu, že temná, sebedestruktivní cesta, po které se ubíral, není jediná možná. Že existuje i slunečná strana ulice, po které se dá jít.

A on jí na oplátku pomáhal orientovat se ve složitém a komplikovaném světě, s nímž se stále vyrovnávala. Ukázal jí, jak komunikovat s kolegy, aniž by je naštvával. Lépe porozuměla řeči těla, sarkasmu a ironii.

Ale pořád to byla Bradshawová. Úžasně nevinný společenský granát, tatáž osoba, která řekla biskupovi z Carlisle, že nepije lékořicový čaj, protože z něj má průjem. Vždycky nosila jen trička a kapsáče, a přestože si mohla dovolit moderní brýle, stále dávala přednost těm ve stylu Harryho Pottera, které za tlustými skly zvětšovaly její šedé oči.

Takže když řekla, že si někdo chce koupit její ostríhané nehty, nebyla to úvodní věta vtípu.

Někdo je opravdu chtěl.

KAPITOLA ŠESTÁ

„Řekni mi, co se přesně stalo,“ řekl Poe.

„Včera večer jsem hrála *Dragon Lore* a Nedski42 mi nabídl, že je koupí,“ vysvětlila Bradshawová. „Slíbil víc peněz, když pošlu od každého prstu jeden.“

„A on je jedním z dalších hráčů?“

„Je. Není moc dobrý.“

„Ty ses s ním nesetkala?“

„Samozřejmě že ne.“

„A tvoje identita je skrytá, chápu to správně?“

Odfrkla si. Bradshawová brala svou on-line bezpečnost vážně.

„Tak kdo to je?“ zeptal se Poe.

„Já nevím, Poe. Mám to zjistit? Myslela jsem, že se nejdřív ujistím, jestli to není divné.“

„Rozhodně to divné je, Tilly. Ale možná ne nebezpečně divné. Dej mi jeho osobní údaje a já už se po něm poptám.“

„Ale k čemu je chce? Vždyť jsou to jen ztvrdlé bílkoviny.“

Poe nechtěl spekulovat. „Nebude to nic hezkého,“ odvětil. „Jen tak ze zvědavosti, kolik ti nabídl?“

„Sto liber, Poe.“

„Zatraceně. Řekni mu, že si může vzít moje za padesát. Večer je pošlu.“

Flynnová vyskočila na nohy. „Fajn, těchhle blbostí už mám akorát tak dost,“ řekla. „Sedni si k dalekohledu, Poe, potřebuju si protáhnout nohy. Půjdu dolů do trafiky. Došlo nám mlíko.“

„V miniledničce je Tillyino mandlové,“ namítl. „Je docela sladké, ale v čaji se vypít dá.“

„Ráno jsem zbytek použila na müsli,“ řekla Bradshawová.

Poe se podíval na svůj hrnek. „Tak co to je v mém čaji?“

Bradshawová pokrčila rameny. „Nevím.“

Flynnová na něj zírала a oči se jí rozšiřovaly. „To si ze mě děláš srandu,“ vyhrkla.

Poeovi to došlo. „Já ne–“

„Ale nekecej, sakra že jo!“ obořila se na něj Flynnová. „Čtyřicet minut mi trvalo, než jsem to ze sebe vymačkala!“

„Cože?“ zeptala se Bradshawová. „Co Poe udělal, detektive inspektorko Flynnová?“

„Dává si do čaje moje mateřské mléko, Tilly.“

„Proč by to dělal?“

Flynnová rozhodila rukama. „Proč Poe něco dělá?“ odpověděla. S dupáním opustila místnost a cestou po schodech drmolila neslušné výrazy.

„Neboj se, Poe,“ řekla Bradshawová. „Když je to dost dobré pro dítě detektiva inspektorky Flynnové, je to dost dobré i pro tebe, ne?“

Poe se zamračil. „Ne, to *není pravda*,“ odsekl a postavil se. „Sleduj teď pět minut dalekohled, jo?“

„Kam jdeš? Detektiv inspektorka Flynnová říká, že ho máš sledovat ty.“

Hodil hrnek do koše. „Jdu si patnáctkrát vyčistit zuby.“

Poe se vrátil za deset minut s popelavou tváří. Flynnová se mezitím vrátila k dalekohledu.

„Přestaň být tak upejpavej, Poe,“ řekla. „Náhodou, v Covent Garden je obchod, kde prodávají zmrzlinu z mateřského mléka.“

„Fuj,“ prohlásila Bradshawová. „To bych nezkusila, ani kdybych nebyla veganka.“

Poe neodpověděl.

„Co se děje, Poe?“ zeptala se Bradshawová, protože teď už se lépe orientovala v jeho náladách.

„Musím jít,“ řekl.

„Teď?“ podivila se Flynnová.

„Teď.“

„To nemůžeš. Potřebuju si dělat přestávky a Tilly nemůže velet chlapům v terénu.“

„*Já už musím jít, šéfko.*“

„Proč, proboha?“

„Právě mi volali z northumbrijské policie.“

„Jestli jde o předání případu, bude to muset počkat.“

„Není to předání případu.“

„Tak co chtěli?“

„Jde o Estelle Doyleovou,“ řekl Poe.

„A co je s ní?“

„Byla zatčena za vraždu.“

Flynnová se na necelou vteřinu odmlčela.

„Jdi,“ řekla.

Přibližně ve stejné době, kdy Poe uháněl na sever, aby zjistil, co přesně se stalo jeho přítelkyni, obdržel ctihodný poslanec za Sheffield East poštou vylisovanou květinu...

Počet svých přátel by Poe spočítal na prstech jedné ruky. A ještě by mu zbyl palec.

Byla tu samozřejmě Bradshawová.

A Flynnovou znal už léta.

Přítelkyní mu byla také jeho sousedka na plný úvazek a hlídačka psů na částečný Victoria Humeová.

A pak tu byla Estelle Doyleová.

Stejně jako Bradshawová byla skvělá. Na rozdíl od Bradshawové, která vždycky chodila po slunečné straně ulice, se osobnost Doyleové skrývala ve stínu, v pološeru. Platila za nejlepší forenzní patoložku v Evropě a Poe se na ni s důvěrou obracel, kdykoli měl otázky týkající se něčeho mokrého a organického.

Obvykle se k policistům chovala s opovržením. Její pověstný ostrý jazyk způsobil, že někteří detektivové odmítali využívat jejich služeb. Poea však z nějakého důvodu tolerovala. Udělala si čas, aby se ujistila, že něčemu v případě rozumí. Pracovala dlouho, když to potřeboval. Dokonce navštěvovala i jeho místa činů, což *nikdy nedělala*. Kdysi ho popsala jako věčného smolaře s caprovskými vlastnostmi. Poe se příliš bál zeptat, co tím myslela.

A bezostyšně s ním flirtovala. Říkala věci, při kterých se červenal. Nosila šaty, které jí obepínaly postavu, a uváděla ho tím do rozpaků. Podpatky a lícní kosti měla vysoké, rtěnku šarlatovou. Její obočí jako by bylo vyřezané skalpelem.

Poe byl stejnou měrou vyděšený i okouzlený.

Ale líbila se mu. Považoval ji za přítelkyni. Vnitřně věděl, že tu pro něj bude, že tu *skutečně* bude, až na tom bude záležet.

Detektiv inspektor, se kterým Poe mluvil, nechtěl sdělit žádné podrobnosti. Jen řekl, že Doyleová byla zatčena za vraždu a od té doby, co ji vzali do vazby, vyslovila pouze tři slova: „Informujte Washingtona Poea.“

„Prosím, považujte se za informovaného,“ uzavřel detektiv inspektor.

„Za pět hodin jsem tam.“

„Byl to zdvořilostní hovor, seržante Poe. Je to případ Northumbrie – nepleťte se do toho.“

„Za pět hodin jsem tam,“ zopakoval.

Poe se podíval na hodiny na palubní desce a rozhodl se, že tam chce být za čtyři. Sešlápl plynový pedál.

Bradshawová mu zavolala, právě když projížděl kolem *Anděla severu*, dvacetimetrové ocelové sochy, která se tyčila nad dálnicí A1 nedaleko Gatesheadu.

„Už jsi tam, Poe?“

„Ještě ne, Tilly. Co se děje?“

„Zatkli Péráka.“

„Máte ho?“ Zněl překvapeně.

„Ano. Detektiv inspektorka Flynnová si ho všimla, jak přelézá plot své zahrady. Myslí si, že viděl, jak policie hlídá dům, ale potřeboval svůj pas. Když ho zatkli, měl ho v kapse.“

„Chytili ho uvnitř?“

„Bože, to ne!“ vyhrkla Bradshawová. „Vyskočil z okna v nejvyšším patře a pak se vydal po sedmnácté simulační trase, kterou jsem vytyčila.“

„Připomeň mi, která to byla.“

„Ta, kde se vloupal do domu o tři domy dál, vyběhl po schodech a pak vyskočil zadním oknem na jabloň. Pak by mohl vyskočit na střechu obchodu vedle železniční trati.“

„Tak kdo ho dostal?“

„Zatkla ho detektiv inspektorka Flynnová,“ odpověděla Bradshawová. „Samozřejmě jsem ji sledovala, pro případ, že by utekl. Dívala jsem se, jak ho chytá.“

„Bránil se zatčení?“ Poe doufal, že ano. Flynnová měla černý pásek v krav maze a byla víc než dobrým soupeřem pro někoho, kdo umí dobře skákat.

„Ano.“

„Je šéfka v pořádku?“

„Kulhá.“

„Spadla?“

„Ne, Poe. Kopla Péráka do varlat tak silně, že si pohmoždila nohu.“

„Au.“

„A pak řekla: ‚Zkus si skočit teď, ty zas... kr...‘“

Poe se zasmál. Aspoň se dnes stalo něco dobrého.

„Víš něco víc o tom, co se stalo Estelle Doyleové?“

„Northumbrie to nevysvětlila. Možná budu brzy potřebovat tvou pomoc.“

„Hned vyřáším.“

„Ne, nejdřív si vyžádej svolení šéf–“

„Odjždím, Poe. Musíme pomoci Estelle Doyleové. Ona by nám taky pomohla.“

„To je pravda.“

„A má tě moc ráda.“

„Má nás všechny ráda, Tilly. Nevím proč, vždycky jí děláme jenom problémy.“

„Ne, Poe,“ řekla Bradshawová. „Má nás ráda, to jo, ale tebe má *opravdu* ráda.“

„Proč to říkáš?“

„Protože mi to řekla.“

Jakmile Bradshawová zavésila, Poe zavolal Flynnové. „Šéfová, něco jsem zbabral,“ řekl. „Požádal jsem Tilly o pomoc.“

„A nech mě hádat, už je na cestě.“

„Promiň.“

Flynnová si povzdechla. „Zapíšu vám oběma dovolenou, dokud nebudeme vědět víc.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

Estelle Doyleovou drželi na policejní stanici v centru Newcastlu. Bylo to v ulici Forth Banks, poblíž Centra pro život, vědecké vesničky na Times Square. Poe kolem ní projel na vícepodlažní parkoviště nedalekého hotelu Copthorne. Dalo se parkovat i blíž, ale to už byla větší šance, že najde jehlu v kupce sena, než že přijde na to, jak použít mobilní telefon k zaplacení parkovného. Vytáhl lístek z elektronického automatu závory, zaparkoval a vyšel zpátky na kopec.

„Přišel jsem za Estelle Doyleovou,“ řekl ženě za stolem. „Myslím, že ji tu drží.“

„Mohu vidět nějaký průkaz totožnosti, pane?“

Poe zasunul průkaz NCA do štěrbin v plexisklové přepážce. Ačkoli měl trojí oprávnění, což znamenalo kombinované pravomoci policie, celní správy a imigračního úřadu, věděl, že to tady nic neznamená. Plížil se po cizím dvorku a oni mu nehodlali uspořádat uvítací přehlídku.

Žena zadala jeho údaje do počítače a pak zvedla sluchátko stolního telefonu. Zašeptala do něj a přitom se na Poea kradmo podívala. Zanedlouho se objevil seržant s masitou tváří. Měl uši jako ragbista, nos jako piják piva a na bradě znaménko, které vypadalo jako rozinka. I on chtěl vidět Poeův průkaz.

„Myslel jsem, že vám bylo řečeno, abyste sem nechodil.“

„Přesto jsem tady,“ řekl Poe.

„Tak to bych to měl říct někomu, koho to bude aspoň trochu zajímat,“ poznamenal. Odvedl ho k celám předběžného zadržení a ukázal na plastové sedačky přišroubované k podlaze. „Počkejte tam. Může to chvíli trvat.“

Poe si místo prohlédl. Vazební věznice vypadala jako nejmmodernější odbavovací prostory na letišti a celý byly uspořádané

v blocích po deseti. Podle nápisu nad jeho hlavou seděl Poe u cel jednačtyřicet až padesát. V duchu si říkal, kolik cel tu vlastně je.

Bylo tam rušno jako v mraveništi, ale působilo to organizovaně. Policisté, někteří v uniformách, jiní v civilu, cílevědomě rázovali kolem. Nikdo mu nevěnoval pozornost. Poe zkontroloval na mobilu e-mailly a očekával, že uvidí nějaký od Flynnové, ze kterého by se dozvěděl, jak se jí podařilo nakopat dalšího podezřelého do koulí. Stávalo se to u ní zvykem. K jeho překvapení tam žádný nebyl. Ani od Bradshawové. Chystal se Tilly poslat zprávu s dotazem, kde je, když vtom k němu přistoupila uštvane vyhlížející Asiatka.

Měla na sobě oblek, jaký nosil, když pracoval u cumbrijské kriminálky. Elegantní, ale pratelný v pračce. Vlasy měla ostrihané nakrátko – v případě náhlého nočního telefonátu by jí netrvalo dlouho dát se do pucu. Nejspíš detektiv inspektorka, možná ještě o něco vyšší šarže. Rozhodně vypadala dost unaveně.

„Seržant Poe?“ řekla a posadila se vedle něj.

„Přesně tak.“

„Jsem detektiv šéfinpektorka Tai-young Leeová. Prý jste si vyžádal schůzku s profesorkou Doyleovou?“

„Ano.“

„Jste její právní zástupce?“

„Myslím, že víte, že ne.“

„Přesně tak, nejste. Jste z Národní kriminální agentury.“

Poe přikývl. „Jsem detektiv seržant z Oddělení analýzy vážných trestných činů.“

„Jednotka sériových vražd?“

„Něco takového.“

„Mohu se zeptat, jaký je zájem NCA?“

„To nevím.“

„Co prosím?“

„Ještě jsem s ní nemluvil. Profesorka Doyleová si mě vyžádala osobně.“

„To není pravda,“ oponovala Tai-young Leeová. „Ve skutečnosti prohlásila: *Informujte* Washingtona Poea.‘ Takže se zeptám znovu: Jaký je zájem NCA?“

Poe se rozhodl, že bude nejlepší být upřímný. Zvedl ruce a řekl: „NCA se o tento případ nezajímá, madam, *já* se o něj *zajímám*.“

„A proč vlastně? Pokud vím, když vás můj inspektor informoval o zatčení profesorky Doyleové, opustil jste případ Pérák ve Watfordu a spěchal jste sem.“

„Jste dobře informována.“

„Být dobře informována je mým úkolem. Mimochodem, gratuluji k zatčení. Doufám, že se nikomu nic nestalo.“

„Jen jemu.“

„Odpor při zatýkání?“

„V papírech to tak určitě bude.“

Leeová nic neřekla.

Poe vyplnil ticho. „Podívejte, madam, nemám ponětí, co se stalo, a netuším, proč si mě Estelle vyžádala. Víím jen, že je to moje kamarádka a že bych ji rád viděl.“

„Obávám se, že to nebude možné.“

„Proč ne?“

„Dvě věci: zaprvé, tohle je aktivní vyšetřování a vy nejste jeho součástí.“

„A ta druhá?“

„Nic o vás nevím, seržante Poe.“

Poe se odmlčel. Přemýšlel, proč se vždycky dostává do takových situací. Pak naznal, že analýza jeho světa permanentních konfliktů může počkat.

„No, madam, máme problém,“ řekl.

KAPITOLA DESÁTÁ

„Chápu, že s tím máte problém, seržante Poe,“ reagovala Tai-young Leeová. „Jen nechápu, co za problém mám já.“

„Máte problém, madam, protože žena, kterou jste zatkla, je ve službách NCA. Už nějakou dobu.“

Leeová se zamračila. „To jsem nevěděla,“ připustila.

„Upozorňuji vás na to. SCAS platí profesorce Doyleové roční honorář. Technicky vzato je naše zaměstnankyně, i když na vašem místě bych se jí o tom nezmiňoval.“

„Byla zatčena za vraždu, a aniž bych chtěla působit zaujatě, důkazy jsou zdrcující. Pokud mi nehodláte tvrdit, že má diplomatickou imunitu, neodejde od–“

„Jste ambiciózní, madam?“ přerušil ji Poe.

Leeová pokrčila rameny. „Jako každý Korejec, jehož rodiče chtěli, aby jejich jediné dítě bylo lékařem.“

„Tak mi dovoluňte se s ní vidět.“

„Vyhrožujete mi, seržante Poe?“

„Jistěže ne, madam. Ale možná byste si měla na pět minut odskočit a trochu si mě proklepnout. Rozhodnout se, jak moc mě chcete mít ve svém životě, protože já to rozhodně nenechám jen tak.“

Vstala a zamumlala: „Vás mi byl čert dlužen.“ Pak nakvašeně odkráčela.

Poe se vrátil ke svým e-mailům. Od Flynnové ani Bradshawové stále nic.

Tai-young Leeová se vrátila o patnáct minut později. Nevypadala šťastně.

Tentokrát si nesedla. Poe nevstal. Pokud se nad ním potřebovala tyčit, aby mu ze své hodnosti dala najevo převahu, klidně. Byl tu kvůli Doyleové, ne kvůli svému egu.

„Zdá se, že můj šéf o vás ví, seržante Poe,“ prohlásila. „Říkal, že jste se do sebe loni pustili s bezpečnostními službami a zví-
tězili jste.“

„Přehání,“ řekl Poe.

„Vypadal ohromeně.“

„To opravdu nemusí.“

„To je dobře, protože já ohromená nejsem. Vidím jen někoho, kdo se snaží zasahovat do aktivního vyšetřování.“

„Slibuji vám, že nebudu –“

„Ale,“ přerušila jeho polohlasný protest, „ze zdvořilosti vůči NCA vám *dovolíme* profesorku Doyleovou navštívit. Jelikož se nejedná o právně důvěrnou schůzku, bude zapnuto nahrávací zařízení a já budu poslouchat. Pokud si budu myslet, že se chystáte prozradit věci, které nejsme připraveni zveřejnit, rozhovor přeruším a zatknu vás za vměšování do policejního vyšetřování. O těchto podmínkách nelze vyjednávat.“

Nebylo o čem uvažovat. „Dobře,“ souhlasil.

Povzdechla si. „O co vlastně jde, seržante Poe? Proč vás chtěla informovat?“

„Nemám tušení,“ řekl. „Ale myslím, že byste mi měla říct, co se vlastně stalo.“